

JESSICA TOWNSENDOVÁ

DIVOMOR

ŠÍLY,
JEŽ V SOBĚ OBJEVILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

Albatros

Divomor

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jessica Townsendová

Divomor – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

DIVOMOR

SÍLY,
JEŽ V SOBĚ OBJEVILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

JESSICA TOWNSENDOVÁ

DIVOMOR

ŠÍLY,
JEŽ V SOBĚ OBJEVILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

Přeložil Vladimír Medek

Albatros

© Albatros, 2019

Copyright © 2017 by Ship & Bird Pty Limited

Jessica Townsend has asserted her right to be identified as the author of this work.

Cover and interior art copyright © 2017 by Jim Madsen

Cover design by Sasha Illingworth and Angela Taldone

Cover copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Vladimír Medek, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-05677-7

ISBN e-knihy 978-80-00-05722-4 (1. zveřejnění, 2019)

*Tuto knihu věnuji s láskou a s díky ženám,
které mi umožnily podívat se na věci z opačné strany.*

*Především Gemmě a Helen,
ale i týmu japonských bábinek roztleskávaček Fumie Takinové.*

ANDĚL ISRAFEL

*Předvečer prvního jarního dne,
zima Prvního roku*

Morrigan Crowová seskočila z Paraplové dráhy; zuby jí jekaly a prsty na rukojeti deštníku z nepromokavého plátna měla úplně zmrzlé. Vítr jí tak rozcuchal vlasy, že to snad ani víc nešlo. Děkala, co mohla, aby si je urovnala, přitom však pospíchala, aby dohonila svého patrona, který už byl kolik metrů před ní a překotně se hnal hlučnou a rušnou hlavní ulicí Bohémské čtvrti.

„Počkejte, Jupiter!“ křikla na něj a protlačila se hloučkem žen v saténových róbach a noblesních sametových pláštích. „Mohl byste jít pomaleji?“

Jupiter North se otočil, ale nezastavil. „Ne, to bych nemohl, Mog. Něco takového prostě neumím. Musíš mi stačit.“

A už se opět hnal kupředu, zbrkle se řítit tlačenicí chodců, rikš, kočárů tažených koňmi a motorových vozidel.

Morrigan spěchala za ním a vkročila přitom do odporně nasládlého oblaku safírově modrého kouře, který jí přímo do obličeje vyfoukla žena, jež v modře nabarvených koněčích prstů držela tenké zlaté *cigarillo*.

„No *tfuj*.“ Morrigan se rozkašlala a rukou odháněla dým. Jupiter se jí v tom kouřmu na okamžik ztratil z dohledu, potom však zahlédla jeho zářivě měděnou hlavu, jak se vy-
noruje a ztrácí v davu, a rozběhla se, aby ho dohonila.

„Je tady nějaké dítě!“ vyjekla za ní žena s modrými prsty.
„Podívejte se, drahoušku – dítě, tady v Bohémské čtvrti. To je hrůza!“

„To je určitě nějaké představení, drahoušku.“

„Jistě. To jsou mi ale novoty!“

Morrigan si přála, aby se mohla na malý okamžik zastavit a rozhlédnout se kolem. V téhle části Nikdyuše ještě nikdy nebyla. Kdyby neměla takový strach, že Jupitera v tom zástupu ztratí, bývala by si nadšeně prohlížela široké ulice vroubené divadly, zábavními podniky a koncertními sály, pestrobarevnou směsí zářících světél a neonových reklam. Na každém rohu vystupovali z kočárů lidé ve svých nejlepších šatech a zřízenci v livrejích je uváděli do velkolepých divadelních dveří. Vyvolávači křičeli a vyzpěvovali, aby přilákali zákazníky do pochybných krčem. V restauracích bylo tolik hostů, že museli postavit stoly i na chodník a všechna místa byla plná, i když v ten předvečer prvního jarního dne, poslední den zimy, bylo ještě mrazivo.

Morrigan konečně dorazila k Jupiterovi, který na ni čekal před tou nejpřepelnější – a nejkrásnější – budovou z celé ulice. Pomyslela si, že ona třpytivá stavba z bílého mramoru

a zlata vypadá tak trochu jako katedrála a trochu jako sva-
tební dort. Na jasně ozářeném poutači nahoře stálo:

NOVÁ DELFSKÁ HUDEBNÍ SÍŇ UVÁDÍ

GIGIHO GRANDA

a

PĚTKU Z KANÁLU

„Půjdeme... dovnitř?“ zafuněla Morrigan. Ještě pořád ji píchalo v boku.

„Myslíš sem?“ Jupiter přejel Novou delfskou síň pohrdli-
vým pohledem. „Proboha, to ne. Tam bych ani nepáchnul.“

Kradmo se ohlédl přes rameno a zavedl ji do uličky za Novou delfskou síní; rázem se ocitli o samotě. Ulička byla tak úzká, že museli jít za sebou a překračovat hromádky bůhvíjakých odpadků a cihly, které popadaly ze zdí. Tady žádná světla nebyla. Ve vzduchu visel pronikavý zápach něčeho odporného a s každým krokem sílil. Jako zkažená vejce nebo mrtví nečichové, nebo snad obojí.

Morrigan si zakryla pusou a nos. Zápach byl tak nechutný, že musela přemáhat nutkání zvracet. V tu chvíli si nic nepřála víc než se otočit a jít zpátky, ale Jupiter šel za ní a postrkoval ji dál.

„Zůstaň stát,“ řekl, když už byli skoro na konci uličky. „Je tohle...? Ne. Počkat, je to...“

Otočila se a viděla, že si prohlíží část zdi, která vypadala úplně stejně jako všechny ostatní. Konečky prstů opatrně zatlačil na maltu mezi cihlami, naklonil se, přičichl k ní a pak zeď zkusmo olízl.

Morrigan se na něj zděšeně podívala. „Fuj, nechte toho. Co to děláte?“

Jupiter zprvu nic neřekl. Okamžik se upřeně díval na zeď, svraštil čelo a pak vzhledl k úzkému pruhu hvězdnaté oblohy mezi domy. „Hmm. To jsem si myslel. Cítíš to?“

„Co bych měla cítit?“

Vzal ji za ruku a přitiskl jí ji na zeď. „Zavři oči.“

Morrigan ho poslechla a připadala si směšně. Někdy bylo těžké říct, zda se Jupiter chová ztřeštěně, nebo mluví vážně, a teď měla podezření, že si z ní dělá nějakou hloupou legraci. Koneckonců měla dnes narozeniny, a i když jí slíbil, že se nevytasí s žádným překvapením, byl by to celý on, kdyby jí provedl nějaký důmyslný, záludný kousek, který by skončil v místnosti plné lidí zpívajících „Hodně štěstí, zdraví“. Už už se chystala vyslovit své podezření nahlas, když –

„Och.“ V konečcích prstů pocítila lehounké, neurčité brnění a v uších jí slabě hučelo. „Och.“

Jupiter ji uchopil za zápěstí a nepatrně ho odtáhl ode zdi. Morrigan ucítila odpor, jako by cihly byly zmagnetizované a nechtěly ji pustit.

„Co to má znamenat?“ zeptala se.

„Je to poněkud ošidné,“ zamumlal Jupiter. „Dělej to, co já.“ Zaklonil se, opřel se jednou nohou o zdivo, nato i druhou a pak vykročil po zdi vzhůru k obloze – ledabyle se přitom vzepřel gravitačnímu zákonu – trochu příkrčený, aby hlavou nenarazil do protější stěny.

Morrigan na něj chvilku upřeně hleděla, potom však ten údiv potlačila. Koneckonců, byla teď plnoprávnou občankou Nikdyše, s trvalým bydlištěm v hotelu Deucalion, a navíc byla členkou Divinské společnosti. *Opravdu* už by ji nemělo tak překvapovat, když se věci vyvíjejí poněkud podivně.

Zhluboka se nadechla (a málem se jí znovu zvedl žaludek z toho příšerného puchu) a přesně napodobila Jupiterův postup. Jakmile se oběma chodidly opřela o zeď, svět se zvrátil a pak se zase narovnal, takže se cítila úplně v pohodě. Odporný zápach v tu ránu zmizel a vystřídal ho svěží, chladný večerní vzduch. Skutečnost, že šla vzhůru po zdi uličky a před ní se prostírala hvězdná obloha, jí náraz připadala jako to nejpřirozenější na světě. Dala se do smíchu.

Když se vynořili ze svislé uličky, svět se převrátil zpátky do patřičné polohy.

Nebyli – jak Morrigan očekávala – někde na střeše, ale v další uličce. Tahle byla hlučná, hemžila se lidmi a zalévalo ji nevýrazné zelené světlo. Spolu s Jupiterem se postavili na konec dlouhé řady vzrušených lidí, kterým sametová šňůra bránila jít dál. Nálada byla nakažlivá: Morrigan pocítila

lehké nadějně rozechvění a stoupla si na špičky, aby zjistila, nač vlastně stojí frontu. Vepředu, přilepený na vybledlých světle modrých dveřích, byl ledabylý ručně psaný nápis:

STARÁ DELFSKÁ HUDEBNÍ SÍŇ

VCHOD NA SCÉNU

DNES VEČER VYSTUPUJE: anděl Israfel

„Anděl Israfel? Kdo to je?“ zeptala se Morrigan.

Jupiter jí neodpověděl. Kývl na Morrigan, aby šla za ním, a pak se nedbale odloudal na samý začátek fronty, kde znu-děně vyhlížející žena kontrolovala jména podle nějakého seznamu. Byla celá v černém, od těžkých pohorek až po vlně-né klapky na uši, pověšené kolem krku. (Morrigan se to za-mlouvalo.)

„Konec fronty je tamhle,“ řekla, aniž se na ně podívala. „Žádné focení. A nebude nic podepisovat, dokud vystoupe-ní neskončí.“

„Tak dlouho čekat bohužel nemůžu,“ prohlásil Jupiter. „Nevadilo by vám, kdybych se vkradl dovnitř teď?“

Žena vzdychla a přejela ho bezvýrazným, zběžným po-hledem; v pootevřených ústech měla žvanec žvýkačky. „Jmé-no?“

„Jupiter North.“

„Nejste na seznamu.“

„Ne. Chci říct, ano. Já vím. Doufal jsem, že byste to pro mě mohla zařídit,“ řekl a usmíval se přes svůj zrzavý plnovous. Lehce poklepal na malou zlatou jehlici ve tvaru *D*, kterou měl na klopě.

Morrigan se zarazila. Věděla, že členům elitní Divinské společnosti se v Nikdyuši obdivují a často se jim dostává výjimečného zacházení, o jakém si řadoví občané mohou leda nechat zdát, ještě nikdy však neviděla, že by se Jupiter pokoušel uplatnit svou ‚jehlicovou výsadu‘ tak nehorázným způsobem. Uvažovala, jestli to dělá často.

Na ženu to nijak nezapůsobilo; pochopitelně, pomyslela si Morrigan. Žena zachmuřeně pohlédla na malé zlaté *D* a potom sklouzla svýma sytě naličenýma očima na Jupiterovu doufající tvář. „Jenže nejste v seznamu.“

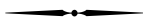
„Bude se mnou chtít mluvit,“ řekl Jupiter.

Zkroutila horní ret a odhalila tím ústa plná zubů posázených diamanty. „Dokažte mi to.“

Jupiter naklonil hlavu na stranu a povytáhl jedno obočí, zatímco žena netrpělivě sledovala jeho výraz. Nakonec vzdychl, sáhl do kapsy kabátu a vytáhl jediné černé peříčko, pokropené zlatými skvrnami, a zatočil jím – jednou, dvakrát – mezi prsty.

Žena trochu vytřeštila oči. Spadla jí čelist a Morrigan se naskytl pohled na ten žvanec jasně modré žvýkáci gumy, který jí vězel mezi zuby. Se znepokojeným pohledem na frontu,

která za Jupiterem stále narůstala, otevřela vybledlé modré dveře a trhla hlavou, aby šli dovnitř. „Ale pospěšte si. Za pět minut se zvedá opona.“

V zákulisí Staré delfské hudební síně bylo šero. Vládlo tam tlumené ovzduší plné očekávání, jak se černě oblečení osvětlovači a technici tiše a cílevědomě pohybovali sem tam.

„Co to bylo za peříčko?“ zeptala se šeptem Morrigan.

„Zřejmě bylo přesvědčivější než nějaká jehlice,“ zabručel Jupiter trochu rozladěně. Podal Morrigan jeden ze dvou párů klapků na uši, které sebral z krabice označené PERSO-NÁL. „Tady máš, nasad' si je. Za chvíli začne zpívat.“

„Kdo? Myslíte ten anděl Is... jakže se jmenuje?“ chtěla vědět.

„Ano, Israfel.“ Prohrábl si rukou měděné vlasy a Morrigan podle toho poznala, že je nervózní.

„Ale já to chci slyšet.“

„Ne, nechceš. Věř mi.“ Z místa, kde stáli, Jupiter vyhlížel oponou do obecního a Morrigan tam letmo vykukla také. „Takový zpěv nebudeš chtít slyšet nikdy, Mog.“

„A proč ne?“

„Protože to bude ten nejsladší zvuk, jaký kdy uslyšíš,“ řekl Jupiter. „Vyvolá ti v mozku něco, co ti přivodí dokonalý a nerušený klid na duši, nejvyrovnanější, jaký kdy můžeš

doufat, že pocítíš. Dá ti najevo, že jsi celistvá lidská bytost, bezchybná a úplná, a že už máš všechno, co jsi kdy chtěla nebo potřebovala. Osamělost a smutek budou jen vzdálená vzpomínka. Srdce ti bude překypovat a budeš mít pocit, že tě svět už nikdy nezlame.“

„To zní hrozně,“ řekla Morrigan chabě.

„Však to taky hrozné je,“ zdůraznil Jupiter s ponurým výrazem ve tváři, „protože je to dočasné. Protože Israfel nemůže zpívat pořád. A když přestane, onen pocit dokonalého štěstí se dřív nebo později vytratí a ty zůstaneš tady ve skutečném světě, se všemi jeho těžkostmi, nedokonalostí a špínou. Bude to tak nesnesitelné a ty v sobě budeš mít takové prázdno, až ti začne připadat, že se tvůj život zastavil. Jako kdybys uvízla v nějaké bublině, zatímco ostatní kolem tebe dál vedou ten nedokonalý život. Vidíš ty lidi tam?“ Nepatrně poodtáhl oponu a znovu se zahleděli do obecenstva.

Celému tomu moři tváří, ozářenému světlem z prázdného orchestřiště, byl společný týž výraz – žádostivý, ale jaksi prázdný. Dychtivý. *Dychtivý*. „Nejsou to žádní milovníci umění,“ pokračoval Jupiter. „Nepřišli sem, protože dokážou ocenit mistrovský výkon.“ Podíval se na Morrigan a zašepтал: „Jsou to feťáci, Mog. Všichni, jak tam sedí. Přišli si pro další šlehu.“

Morrigan zírala na ty hladové tváře a cítila, že ji začíná mrazit.

Atmosféru proťal ženský hlas. Obecenstvo zmlklo.

„Dámy a pánové! Představuji vám, v den jeho stého triumfálního, nadpozemského vystoupení tady ve Staré delfské... jediného a jedinečného, nebeského, *božského*...“ Zesílený hlas přešel v dramatický šepot. „Prosím, přivítejte na pódiu anděla Israfela.“

Ticho se okamžitě roztránilo na padrt' a v hudební síni propukl hlasitý jásot, jak diváci tleskali, ječeli a pískali. Jupiter důrazně štouchl Morrigan loktem do boku a ta si kvapně nasadila klapky na uši. Přiléhaly pevně a nepropouštěly ani špetku hluku, takže neslyšela nic než krev, která jí tepala v uších. Morrigan věděla, že se nepřišli podívat na představení. Měli tu zařídit něco daleko důležitějšího, ale stejně... bylo to přece jenom trochu k zlosti.

Tmu v síni teď vystřídala čirá zlatá záře. Oslňovala Morrigan tak, až zamrkala. Vysoko nad diváky, skoro téměř u stropu, uprostřed okázalého prostoru reflektor ozářil muže tak podivné, nadpozemské krásy, že doslova zalapala po dechu.

Anděl Israfel se vznášel ve vzduchu pomocí dvou mohutných šlachovitých křídel s pery černými jako noc, na kterých hrály duhovými barvami třpytivé zlaté žilky. Vyčnívala mu mezi lopatkami a pomalu, rytmicky jimi mával. Musela mít rozpětí aspoň tři metry. Také tělo měl silné a svalnaté, ale mrštné, a chladnou černou kůži měl protkanou tenkými

zlatými čůrky, jako by ho někdo rozbil jako vázu a pak poslepoval drahými kovy.

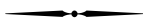
Shlédl dolů na obecenstvo a jeho pohled byl blahovolný a zároveň chladně zvědavý. Všichni kolem hleděli vzhůru na Israfela, plakali, třásli se a až příliš pevně objímali sami sebe, aby se uklidnili. Několik diváků omdlelo přímo na podlaze hudební síně. Morrigan si nemohla pomoci a připadalo jí to přehnané. Vždyť ještě ani neotevřel ústa a nezačal zpívat.

Pak ale začal.

A obecenstvo se od té chvíle ani nepohnulo.

A vypadalo, že už se nepohne nikdy.

Do síně se jako sníh snesla nehybná, setrvalá pohoda.

Morrigan by tu bývala mohla zůstat celý večer, schoulená vedle jeviště, a sledovat ono podivné, němé představení... Jupiter se však za několik minut začal nudit. (*To je pro něj příznačné*, pomyslela si Morrigan.)

V šerých a začouzených hlubinách zákulisí objevil Israfelovu šatnu a spolu s Morrigan vešli dovnitř s tím, že tam na něj počkají. Teprve když byly těžké ocelové dveře pevně zavřené, ukázal své svěřence, že si mohou bez obav sundat klapky z uší.

Morrigan se rozhlédla po místnosti a nakrčila nos. Šatna byla přeplněná nejrůznějšími odpadky a zbytky. Všude, kde se dalo, se povalovaly prázdné láhve a plechovky, spolu s napůl vyjedenými krabicemi čokoládových bonbonů a desítky váz plných květin, od zvadlých až po úplně uschlé. Na podlaze, na pohovce, na toaletním stolku i na židli ležely hromady šatstva a ve vzduchu se vznášel zatuchlý zápach nevypraných svršků. Anděl Israfel byl čuně.

Morrigan si odfrkla a rozpačitě se zasmála. „Víte určitě, že jsme na správném místě?“

„Mhm. Bohužel ano.“

Udělal Morrigan na pohovce místo, aby se mohla posadit, opatrně sbíral odpadky a házel je do koše... pak se tím nechal strhnout a příštích čtyřicet minut uklízel, utíral hladké plochy a snažil se, aby byla šatna co nejobyvatelnější. Nepožádal Morrigan, aby mu pomohla, a ona se sama nenabídla. K těm věcem, nebezpečným životu a zdraví, by ji nedostali ani párem volů.

„Poslechni, Mog,“ zeptal se jí, aniž přestal pracovat. „Jak jsi na tom? Jsi v pořádku? Cítíš se v pohodě? Jsi... klidná?“

Morrigan sraštila čelo. Byla naprosto klidná, dokud se jí nezeptal, jestli je klidná. Nikdo se nikdy nikoho neptá, jestli je klidný, pokud si nemyslí, že dotyčná osoba má důvod klidná nebyt. „Proč?“ Přimhouřila oči. „Co se děje?“

„Nic se neděje!“ opáčil, ale jeho hlas zněl trochu skřípavě,

jako kdyby se bránil. „Vůbec nic. Jde jen o to... že když se setkáš s někým jako Israfel, je důležité mít dobrou náladu.“

„Proč?“

„Protože takoví jako Israfel... vstřebávají pocity jiných lidí. Je – jak bych to řekl – krajně nevychované někoho navštívit, když se cítíš obzvlášť smutná nebo našťvaná, poněvadž jim nutně přivodíš hroznou náladu a úplně jim zkazíš den. A upřímně, my si nemůžeme dovolit, aby měl Israfel hroznou náladu. Na tomhle příliš záleží. Takže... jak jsi na tom?“

Morrigan nasadila široký úsměv a ukázala mu dva zdvižené palce.

„V pořádku,“ řekl Jupiter pomalu a vypadal trochu nespokojen. „Dobrá. Je to lepší než nic.“

Hlas, který se ozval z reproduktorů v zákulisí, oznámil, že bude následovat dvacetiminutová přestávka, a okamžik nato se dveře šatny rozletěly dokořán.

Dovnitř nakráčela hvězda dnešního vystoupení, zalitá potem, s křídly složenými na zádech. Namířil si to přímo k servírovacímu stolku plnému cinkajících skleněných láhví s alkoholem v rozličných odstínech hnědé, nalil si skleničku jantarově zbarvené tekutiny a hned nato další. Už byl v polovině té druhé, když konečně postřehl, že tam není sám.

Upřeně se na Jupitera zadíval a dopil skleničku do dna.

„Tak ty ses ujal zatoulaného dítěte, zlatíčko?“ řekl na-

konec a kývl hlavou směrem k Morrigan. Dokonce i když mluvil, měl hluboký a melodický hlas. Jak ho Morrigan poslouchala, pocítila podivné malé bodnutí vzadu v krku, něco jako nostalgii, stesk po domově nebo touhu. Těžce polkla.

Jupiter se zaculil. „Morrigan Crowová, představuji ti anděla Israfela. Nikdo jiný nezpívá tak nádherně.“

„Jsem ráda, že...“ začala Morrigan.

„Potěšení je na mé straně,“ přerušil ji Israfel a neurčitě se rozmáchl rukou po šatně. „Nečekal jsem dnes večer hosty. Obávám se, že vám valně nemám co nabídnout, ale...“ ukázal na servírovací stolek. „Poslužte si.“

„Nepřišli jsme se najíst ani napít, starý kamaráde,“ řekl Jupiter. „Chci tě požádat o laskavost. Je to dost naléhavé.“

Israfel sebou žuchl do křesla, přehodil si nohy přes okraj a nevrle se zahleděl na skleničku, kterou měl v ruce. Jeho křídla sebou škubla a přesunula se, rozprostřel si je na opěradle křesla jako velký pérový plášť. Byla hladká a lesklá a zespodu porostlá měkkým chmýřím. Morrigan se jen tak udržela, takovou měla chuť natáhnout ruku a pohladit si je. *To by si mohl špatně vyložit, pomyslela si.*

„Mohl jsem vědět, že to není společenská návštěva,“ prohlásil Israfel. „Ty už za mnou vlastně vůbec nechodíš, *starý kamaráde*. Neukázal ses tu od léta Jedenáctého roku. Víš vůbec, že sis dal ujít mou triumfální premiéru?“

„To mě mrzí. Dostal jsi tu kytici, co jsem ti poslal?“

„Ne. Nevím. Nejspíš ano.“ Nevrlé pokrčil rameny. „Dostávám spoustu kytek.“

Morrigan bylo jasné, že se anděl snaží vyvolat provinilost v Jupiterovi, neubránila se však tomu, aby se tak necítila také. Viděla se s Israfelem poprvé v životě, přesto však nemohla snést představu, že je nešťastný. Cítila podivné nutkání dát mu sušenku. Nebo štěně. Prostě něco.

Jupiter vytáhl z náprsní kapsy potrhaný svitek papíru a pero a mlčky je podával svému příteli. Israfel si toho nevšímal. „Vím, že jsi dostal můj dopis,“ řekl Jupiter.

Israfel zatočil skleničkou v ruce a nic neřekl.

„Podepíšeš mi to?“ zeptal se prostě Jupiter, ještě pořád s nataženou rukou. „Prosím tě.“

Israfel pokrčil rameny. „Proč bych měl?“

„Žádný rozumný důvod mě nenapadá,“ připustil Jupiter, „ale doufám, že to uděláš i tak.“

Anděl se teď díval na Morrigan, s neproniknutelným výrazem a ostražitě. „Dokážu si představit jediný důvod, který by mohl přimět velkého Jupitera Northe, aby dělal patrona.“ Ustrkl ze své sklenky a otočil se zpátky k Jupiterovi. „Jestli se mylím, klidně mi to řekni.“

Morrigan se na svého patrona podívala také. Všichni tři tam nehybně seděli v rozpačitém tichu, které Israfel zřejmě vnímal jako svého druhu potvrzení.

„Ona je *Divomor*,“ sykl potichu. Zhluboka vzdychl, una-

veně si přejel rukou po tváři a vytrhl svitek papíru Jupiterovi z ruky, pera si však nevšímal. „Jsi můj nejmilejší přítel a ten největší hlupák, jakého jsem kdy poznal. Takže ano, tu pítomou záruční smlouvu ti samozřejmě podepíšu, i když není k ničemu. Na mou duši, *Divomor*. To je přece směšné.“

Morrigan poposedla na pohovce. Cítila se nesvá a trochu dotčená. Bylo to k vzteku, když ji nazýval *směšnou* někdo, kdo měl v šatně takovou žumpu. Odfrkla si a snažila se tvářit povyšně a sebejistě.

Jupiter sražil čelo. „Nedokážeš si představit, jak jsem ti vděčný, Izzy. Ale jistě chápeš, že je to vysoce důvěrné. Musí to zůstat mezi –“

„Já tajemství zachovávat umím,“ odsekl Israfel, sáhl dozadu a s bolestným úšklebkem si vytrhl z křídla jedno černé pero. Namočil ho do kalamáře s inkoustem na servírovacím stolku a načmáral na spodek stránky humpolácký podpis, pak svitek papíru s chmurným pohledem vrátil Jupiterovi a pero odhodil. To se půvabně sneslo na podlahu a v jeho zlatých skvrnách se odráželo světlo. Morrigan měla chuť ho zvednout a odnést si ho domů jako poklad, pomyslela si však, že by to *tak trochu* bylo, jako kdyby mu kradla šatstvo. „Opravdu jsem si totiž myslel, že se tu ukážeš dřív. Předpokládám, že jsi slyšel o Cassielovi?“

Jupiter foukal na inkoust, aby rychle uschnul, a nezvedl hlavu. „Co s ním je?“

„Je pryč.“

Jupiter přestal foukat a pohlédl Israfelovi do očí. „Pryč?“ opakoval po něm.

„Zmizel.“

Jupiter zakroutil hlavou. „To není možné.“

„To jsem říkal taky. Ale přesto.“

„Ale vždyť on...“ začal Jupiter. „Přece by nemohl...“

Israfel měl ve tváři chmurný výraz. Morrigan si pomyslela, že vypadá, jako kdyby měl trochu strach. „Ale přesto...“

Po chvilce mlčení Jupiter vstal, natáhl se pro kabát a kývl na Morrigan, aby si vzala svůj. „Podívám se na to.“

„Určitě?“ Israfel se tvářil pochybovačně.

„Spolehni se.“

Sešli dolů po zdi uličky, vyšli na okáزالou hlavní třídu Bohémské čtvrti, kde bylo světlo jako ve dne, a protlačili se davem na nástupiště Paraplové dráhy – tentokrát ovšem daleko rozumnějším tempem než předtím. Jupiter pevně držel Morrigan za rameno, jako kdyby si až teď uvědomil, že jsou v pochybné části města, kde je všude plno lidí, a že by ji opravdu měl držet při sobě.

„Kdo to je, ten Cassiel?“ zeptala se Morrigan, když čekali na nástupišti Paraplové dráhy.

„Jeden z toho Israfelova spolku.“

„Kuchařka mi o andělech kolikrát vyprávěla,“ připomněla si Morrigan dům, kde vyrostla, rodové sídlo Crowových. „O andělovi smrti, andělovi milosrdenství, andělovi zpackaných večerí...“

„To není totéž,“ řekl Jupiter.

Morrigan to zmátlo. „Takže to nejsou opravdoví andělé?“

„Myslím, že je to nejspíš výplod poněkud přepjaté představivosti, ale svým způsobem to nebeské bytosti jsou.“

„Nebeské bytosti... co to znamená?“

„Ále, vždyť víš... Žijí na obloze. Rádi létají. Mají křídla a používají je. Cassiel je v nebešťanských kruzích důležitá osoba. Jestli doopravdy zmizel... ale mám za to, že se Israfel mýlí. Nebo přehání – on starouš Izzy rád všechno dramatičuje. Už nám to jede. Jsi připravená naskočit?“

Přesně ve správnou chvíli Morrigan a Jupiter zahákovali své deštníky do ocelových kruhů na horním rámu projíždějící Paraplové dráhy a pak už se drželi jako o život, zatímco se řítili spleť nikdyušských čtvrtí. Nevyzpytatelně uspořádané kabely Paraplové dráhy vedly po celém městě, projížděly křížem krážem nízko nad hlavními třídami a zapadlými uličkami, aby se hned nato vznesly vysoko nad střechy a koruny stromů. Morrigan to připadalo nesmyslně nebezpečné, takhle si svištět nad celým městem, když člověka před tím, aby spadl dolů a rozplácl se na zemi, chrání jen to, jak pevně svírá svůj deštník. I když

to bylo děsivé, bylo to zároveň i úchvatné, vidět všechny ty lidi a domy, jak se míhají kolem, zatímco ji vítr šlehal do tváře. Byla to jedna z věcí, které se jí na životě v Nikdyuši líbily nejvíc.

„Poslechni, musím ti něco říct,“ prohlásil Jupiter, když konečně oba zatáhli za páky, uvolnili své deštníky, seskočili z Paraplové dráhy, která se řítila dál, a přistáli ve své čtvrti. „Nebyl jsem k tobě úplně upřímný. Myslím... co se týká tvých narozenin.“

Morrigan přimhouřila oči. „Cože?“ zeptala se ledově.

„Nebud' naštvaná.“ Kousl se do tváře a zatvářil se provinile. „Ono totiž... Frank se domákl, že je máš dneska, a víš, jaký je. Každá záminka je mu dobrá, aby uspořádal večírek.“

„Jupitere...“

„A... a všichni v Deucalionu tě mají rádi!“ Hlas mu přeskočil o několik stupnic výš než normálně; takhle se ji ještě nikdy nepokoušel umluvit. „Nemůžu je připravit o možnost oslavit narozeniny jejich *úplně* nejmilejší Morrigan Crowové, nebo snad ano?“

„*Jupitere!*“

„Já vím, já vím,“ zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Říkala jsi, že si nepřeješ žádný mumraj, ale nemusíš si vůbec dělat starosti. Frank slíbil, že se bude držet při zemi. Jenom osazenstvo, ty, já a Jack. Sfoukneme pár svíček, za-

zpívají ti „Hodně štěstí, zdraví,“ – Morrigan zasténala; už jenom při tom pomyslení se jí po krku a dál, až po špičky uší, rozlil rozpačitý ruměnec – „dáme si trochu dortu a vyřízeno. A na rok budeš mít pokoj.“

Morrigan se na něj nasupeně podívala. „Řekl jsi při zemi? Slibuješ mi to?“

„Přisahám,“ Jupiter si obřadně přitiskl ruku na srdce. „Řekl jsem Frankovi, aby se krotil, potom se krotil ještě o trochu víc a nepřestal se krotit, dokud se nedostane k něčemu, co mu bude připadat žalostně nanicovaté, a pak se zkrotil ještě desetkrát tolik.“

„Hm, ale poslouchal, co říkáš?“

Její patron se ušklíbl a zatvářil se krajně uraženě. „Poslechni, já vím, že jsem pan Klidas, na kterém můžou štípat dříví,“ – Morrigan zdvořile, ale nevěřičně povytáhla obočí – „ale podle mě zjistíš, že moji zaměstnanci na to, co řeknu, dbají. Frank ví, kdo je tu šéf, Mog. Ví, kdo mu podepisuje výplatní šeky. Můžeš mi věřit. Když mu řeknu, aby se držel při zemi –“

To už zahruli na Sensační třídu, ulici, které vévodilo obrovské, nádherné průčelí hotelu Deucalion, kde Morrigan žila u svého patrona... a které upíří trpaslík Frank, špičkový pořadatel večírků, na tu příležitost očividně vystrojil. Jupiter se zarazil a zůstal stát s otevřenými ústy.

Deucalion pokrývaly miliony světlých, růžových jako

plameňáci, které prozařovaly celou noc a nejspíš, pomyslela si Morrigan, je bylo vidět i z vesmíru.

„– naprosto to přežene?“ dokončila větu místo Jupitera, který ztratil řeč.

Na čelním schodišti Deucalionu se shromáždil nejen personál, ale zřejmě i všichni hosté, kteří v hotelu právě bydleli, a navíc i pár dalších, kteří se sami pozvali. Tváře jim zářily vzrušením a stáli kolem honosného devítipatrového dortu s růžovou polevou, který by se podle Morrigan spíš hodil na královskou svatbu než ke dvanáctým narozeninám. U vodotrysku byla připravená dechová kapela a ve chvíli, kdy přišli Morrigan a Jupiter, na Frankův pokyn spustila strhující slavnostní pochod. Vrcholem celé scény byl obrovitý nápis, který se táhl po celé délce střechy. Jeho obrovská písmena, která se rozsvěcela a zhasínala, oznamovala:

MORRIGAN JE DVANÁCT

„VŠECHNO NEJLEPŠÍ!“ vykřikl zástup osazenstva a hostů.

Frank kývl na Jupiterova dospívajícího synovce Jacka a ten odpálil salvu raket, které svištěly a hvízdaly vzduchem a všechno kolem zasypaly hvězdným prachem.

Lady Chanda Kali, slavná sopranistka a Komandérka Řádu lesních šeptálek, zapěla velice teatrální verzi gratulace

k narozeninám (jež okamžitě přilákala tři drozdy, jezevce a rodinu veverek, kteří se jí nábožně posadili u nohou).

Charlie, hotelový vedoucí dopravy a kočí, vyhřebelcoval jednoho ze svých poníků a nasadil mu uzdu. Měl zavézt oslavenkyni dovnitř.

Správce Kedgeree a servírka Martha měli plné náruče dárků a zářivě se usmívali.

A Fenestra, obrovská maxikočka, která měla na starosti úklid na pokojích, využila toho rozruchu a nenápadně si svou obrovskou prackou nabrala pořádný kus růžové polevy.

Jupiter se po očku nejistě podíval na Morrigan. „Mám si, ehm... mám si našeho hlavního původce nevázané zábavy zavolat na slovíčko?“

Morrigan zakroutila hlavou a – neúspěšně – se snažila potlačit úsměv, který jí cukal v koutcích úst. Přímo uprostřed hrudi cítila teplou, slunečnou záři, jako kdyby se jí tam schoulila kočka a spokojeně předla. Oslavu narozenin ještě nikdy nezažila.

Frank vlastně udělal dobře.

O pár hodin později, když byla Morrigan příšerně přeslazená narozeninovým dortem a vyčerpaná blahopřánímí sta účastníků večírku, která nebrala konce, zalezla do hnízdečka hebkých příkrývek, podobného zámotku bource, v které

se její postel tu noc proměnila (zřejmě věděla, jak hrozně dlouhý den má za sebou). Usnula snad už ve chvíli, kdy se hlavou dotkla polštáře.

Pak naráz – připadalo jí to jako půl vteřiny – byla zase vzhůru.

Byla vzhůru a nebyla ve své posteli.

Byla vzhůru, nebyla ve své posteli a nebyla sama.

KAPITOLA DRUHÁ

SESTRY A BRATŘI

Jaro Druhého roku

Devět nejnovějších členů Divinské společnosti stálo bok po boku před její bránou, pod hvězdnou oblohou, na které nebylo ani mráčku; tváře měli zmuchlané spánkem a byla jim zima.

Morrigan by nejspíš bývala byla zděšená, když se probudila uprostřed noci na studených nikdyušských ulicích, na sobě jenom pyžamo, nebýt dvou věcí:

Za prvé, brána Divispolu se proměnila v obrovskou, na toto roční období nebývale botanickou tabuli – v květinovou tapisérii ve všech barvách duhy, z růží, pivoňek, sedmikrásek, hortenzií a zkroucených zelených šlahounů vinné révy –, která je vítala vzrušující výzvou:

Pojďte dál

a připojte se k nám.

Za druhé, chlapec, který stál napravo od ní – vyčouhlý, s kudrnatými vlasy a jedním koutkem úst umazaným od zbytků čokolády na dobrou noc –, byl její nejlepší kama-

rád na celém světě. Hawthorne Swift si protíral oči a roze-spale se na ni zašklebil.

„No tohle,“ řekl. Jako obvykle ho to vůbec nevyvedlo z míry. Natáhl krk a podíval se na dalších sedm dětí, seřaze-ných po obou stranách od nich. Ty se také třásly zimou, byly v pyžamech a tvářily se nerudně a více či méně vyděšeně. „Jeden z těch potrhých divispolských nápadů, že jo?“

„Určitě.“

„Zrovna jsem měl takový krásný sen,“ zabručel Haw-thorne. „Letěl jsem nad džunglí na dračím hřbetě, spadl jsem a zřítíl se mezi stromy... a pak mě tlupa opic přijala za vlastního. Zvolily mě svým králem.“

„To vybraly dobře,“ vyprskla Morrigan.

Je tu se mnou můj kamarád, pomyslela si. Všechno bude v pořádku.

„Co vlastně máme dělat?“ zeptala se dívka, která stála nalevo od Morrigan. Byla svalnatá, ramenatá a přinejmen-ším o hlavu vyšší než ona, měla růžový obličej, silný vyso-činský přízvuk a rozčuchané zrzavé vlasy, které jí spadaly do poloviny zad. To byla Thaddea Macleodová, připomněla si Morrigan. Dívka, která při Předváděcí zkoušce zápasila s dospělým trollem v plné síle a přemohla ho.

Morrigan jí neodpověděla. Dílem proto, že to nevědě-la, především však proto, že si v duchu znovu přehrávala okamžik, kdy Thaddea zpod radního Wonga vytrhla židli

a s chřupnutím, ze kterého se všem zvedal žaludek, s ní trollovi přerazila kolenní česku. Bylo to děsné, pomyslela si Morrigan – ale aby vůči ní byla spravedlivá, docela napadité.

„Sice jen hádám,“ opáčil Hawthorne a zívł na celé kolo, „ale myslím, že máme jít dovnitř a připojit se k nim.“

Ve chvíli, kdy to řekl, se brána s hlasitým skřípotem začala pomalu otvírat. Za květinovou tabulí a vysokými cihlovými zdmi se kampus Divispolu mírně zvedal k Hrdonožkovu domu, kde všechna okna svítila jako majáky a vybízela je, ať jdou dál.

Když devět úspěšných kandidátů – vybraných ze stovek slibných dětí, aby se stali novými studenty Jednotky 919 Divinské společnosti – prošlo branou, ovzduší kolem nich se náhle změnilo.

Morrigan vůbec poprvé nezaskočil onen podivný jev, kterému Jupiter říkal ‚Divispolské počasí‘. Venku za branou, v ulicích Starého Města, byla chladná, svěží noc. V klimatické bublině Divispolu, kde bylo všeho počasí *o trochu víc*, pokrývala trávu silná vrstva jinovatky. Vzduch byl řezavý, čistý a štiplavě studený a byl z něj cítit sníh. Dech se jim před ústy srážel v páru. Morrigan se otrásla, stejně jako ostatní děti; mnuly si ruce a poskakovaly na místě, aby se zahřály. Brána se za nimi se zaskřipěním zavřela a kolem zavládlo ticho.

Všichni už samozřejmě loni v Divispolu byli. Jejich první úkol – Sešitová zkouška – se konal přímo v Hrdonožkově domě. Morrigan se vybavilo, jak tam se stovkami jiných dětí seděla v obrovské síni, v níž stálo v řadách mnoho stolků. Malý sešitek s čistými listy jí kladl otázky, na které musela pravdivě odpovědět, jinak začal hořet. Skoro polovina dětí, které tam byly spolu s ní, viděla, jak jejich odpovědi lehly popelem, a hned je vyřadili.

Teď Divispol vypadal jinak, a nejen proto, že byla noc. Příjezdovou cestu stále vroubily holé stromy s černými kmeny – zkamenělé zbytky už vymřelého rodu ohňových stromů. Dnes v noci se však na jejich větvích jako zamlklí, přerostlí ptáci usadily stovky členů Divinské společnosti – mladí i staří, ještě starší a prastarí – a shlížely na nově příchozí. Stejně jako při Černém defilé loni v předvečer Všech svatých měli na sobě oficiální černé pláště a obličej osvětlené jen svícemi, které drželi v rukou.

Vlastně by ji to mělo děsit, Morrigan však kupodivu neměla strach. Koneckonců, byla už členkou Společnosti. To nejtěžší už měla za sebou.

Přítomnost oněch černě oděných neznámých, kteří na ni shlíželi ze stromů, na ni zapůsobila až povzbudivě. Nebyli nevlídní, jenom... mlčeli.

Ve chvíli, kdy Jednotka 919 instinktivně vykročila po stoupající příjezdové cestě k mohutné budově z červe-

ných cihel, Hrdonožkovu domu, černě odění členové Společnosti začali zpívat tichý, šeplavý chorál a Morrigan ho poznala. Před několika dny jí ho poslali do hotelu Deucalion, napsaný drobným, pečlivým písmem a zapečetěný v obálce barvy slonové kosti, s tím, že se ho má naučit nazpaměť a potom papír spálit:

*Sestry a bratři, nadosmrti věrní,
navzájem spjatí tak, jak nikdo není.
Devět nade všemi, devět nad krví,
nás dohromady spojil oheň a záplavy.
Bratři a sestry, spjatí poutem věčným,
je nás jenom pár a jsme výjimeční.*

Byla to přísaha. Slib, který každý nový člen Společnosti musel složit své Jednotce – svým novým osmi bratrům a sestrám. Morrigan věděla, že když se stala členkou Společnosti, zajistila si nejen špičkové vzdělání a svět plný příležitostí, ale i něco, po čem toužila ze všeho nejvíc: opravdovou rodinu.

Chorál doprovázel Jednotku 919 vzhůru po dlouhé příjezdové cestě a jejich druhové z řad Společnosti také. Seškákali ze stromů a shlukli se za nováčky jako nějaká čestná stráž a přitom zas a znovu opakovali slova Divispolské přísahy.

S tím, jak Jednotka 919 dál pochodovala po příjezdové cestě, se jejich uvítání v Divispolu stupňovalo a nabíralo spád. Ze stromu po jejich pravé ruce slezla celá kapela a spustila triumfální melodii. Dva výrostkové, každý na jedné straně cesty, vykouzlili duhu, pod kterou prošli jako pod mlžnou, éterickou slavobránou. Ve chvíli, kdy konečně dorazili k Hrdonožkovu domu, obrovský slon dole pod schodištěm troubením ohlásil jejich příchod jako nějaký městský vyvolávač.

A tam, na širokých mramorových schodech, čekalo devět mužů a žen – jeden z nich se zářivě zrzavou hlavou –, kteří hrdě a blaženě sledovali příchod svých kandidátů.

Když Morrigan vyběhla po schodech, aby svého patrona pozdravila, Jupiter vypadal, jako by mu z obličeje zářilo samo slunce. Otevřel ústa, aby něco řekl, zase je však zavřel a modré oči mu nepatrně zvlhly. Onen neočekávaný projev citů Morrigan překvapil a skoro dojal. Natáhla se a ulehla ho do předloktí, aby mu dala najevo, jak si toho cení.

„Vypadáte pateticky,“ zašeptala. Jupiter se zasmál a otřel si oči.

Vedle Jupitera stála Hawthornova patronka, mladá Nancy Dawsonová, a dolíčky ve tvářích se jí prohloubily, jak se zazubila na svého kandidáta. „Všecko v pohodě, ty kvítko z čertovy zahrádky?“

„Všechno v pohodě, Nan,“ zašklebil se Hawthorne.

Jakási starší patronka po Nanině druhém boku na ně sykla a káravě se zamračila.

„Ale no tak, Hester, buďte zticha vy,“ prohodila Nan do-
bromyslně; potom se otočila a zakřenila se na Hawthorna
a Morrigan.

O kus dál zahlédla Morrigan mezi patrony muže, kte-
rého by nejradši už nikdy neviděla: Baze Charltona. Baz se
celý minulý rok snažil zmařit její šance při zkouškách a za-
řídít, aby ji vyštvali z Nikdyuše, a přitom vlastním kandidá-
tům pomáhal podvádět.

Jeho kandidátka, hypnotizérka Cadence Blackburnová,
tu teď stála s rukama založenýma na prsou. Škubla hlavou
a přehodila si přes rameno své dlouhé černé vlasy, spletené
do copu; vypadalo to, že ji tahle prapodivná situace vůbec
nevyvádí z míry, skoro jako by ji nudila. Na Morrigan to
zároveň udělalo dojem a naštvalo ji to.

Jupiter se k ní sklonil a zašeptal jí do ucha: „Rozhlédni
se kolem, Mog. Kvůli tomu jsi všechno dělala. Tak si to teď
užívej.“

Zástup členů Společnosti za jejich zády se směstnal do-
hromady. Už přestali zpívat a teď se vesele bavili mezi se-
bou, usmívali se na novopečené členy a užívali si oslavy.

Pak vzduch náhle prořal nelidský výkřik a všichni vzhléd-
li. Nad Hrdonožkovým domem se vznášeli dva draci s jezdcí
na hřbetech a ohněm a kouřem psali na oblohu devět jmen:

ARCHAN
ANAH
CADENCE
FRANCIS
HAWTHORNE
LAMBETH
MÁHIR
MORRIGAN
THADDEA

Ode dne, kdy přežila své tak zvané prokletí a unikla do utajovaného města Nikdyuše – dnes to byl přesně rok –, Morrigan zažila všelijaké podivnosti. Vidět své vlastní jméno napsané dračími plameny byla jen ta nejposlednější v řadě, musela však uznat, že doposud patří k těm lepším. I ostatní členové Jednotky 919 se zajímali potěšením, takže nebyla sama, kdo tu žasl. Po pravdě řečeno jediný Hawthorne (který koneckonců jezdil na dracích od té doby, co se naučil chodit) se nezdál být vyvedený z míry a jen se zdvořile usmíval.

Když se i poslední jméno změnilo v chomáče kouře na obloze, jezdci s draky odletěli pryč a patroni odvedli své svěřence dovnitř. Zástup členů Divispolu propukl v hlasitý jásot a potleskem je doprovodil do dveří, jako kdyby byli opravdové celebrity. Morrigan se neudržela a smála se Haw-

thornovi, který jejich mávání opětoval tak horlivě, že ho Nan musela zatahnout dovnitř, těsně předtím, než se velké vstupní dveře zabouchly a hluk zvenčí náhle nebylo vůbec slyšet.

V nenadálém tichu rozlehlé, zářivě osvětlené vstupní síně Hrdonožkova domu se zezadu ozval slabý hlas:

„Vítejte, Jednotko 919, v prvním dnu zbytku vašeho života.“

Stáli tam tři vážení členové divispolské Nejvyšší rady starších – radní Gregoria Quinnová, žena, o níž Morrigan věděla, že její křehké vzezření je krajně ošidné; radní Helix Wong, vážný šedovousý muž s tělem pokrytým tetováním; a radní Alioth Saga, což byl ve skutečnosti velký mluvící býk.

V porovnání s uvítáním, kterého se jim dostalo venku před Hrdonožkovým domem, byl samotný přijímací obřad krátký a nijak vzrušující. Radní pronesli několik slov na uvítanou. Všichni patronové vytáhli černé pláště, přehodili je svým kandidátům přes ramena a pak jim na límec připevnili malou zlatou jehlici ve tvaru písmene *D*.

Studenti z Jednotky 919 pronesli přísahu, kterou se naučili nazpaměť, a příslibili si navzájem celoživotní věrnost. Mluvili nahlas a zřetelně a žádný z nich se nepřerekl. Morrigan věděla, že to je nejdůležitější část celého obřadu.

A tím to skončilo. To bylo všechno.

Téměř.

„Patronové,“ řekla radní Quinnová na konci obřadu, „budte tak laskaví a ještě několik minut tu zůstaňte. Musíme probrat jednu důležitou věc. Studenti, počkejte prosím na své patrony venku před Hrdonožkovým domem.“

Morrigan uvažovala, zda je to obvyklá část obřadu, ale podle několika zvědavých pohledů, které si patronové navzájem vyměnili, si domyslela, že nejspíš ne. Když svou jednotku následovala ven, snažila se upoutat Jupiterovu pozornost, ale nepodíval se na ni. Měl zařatou čelist.

Venku před Hrdonožkovým domem bylo mrazivo, prázdko a ticho. Nebylo tu ani človíčka, nezůstal tu ani sebemenší důkaz, který by potvrdzoval, že bouřlivé uvítání, jehož se jim dostalo před několika málo minutami, bylo víc než hromadné obluzení.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. S výjimkou Morrigan a Hawthorna žádné z dětí doopravdy neznalo ty ostatní. Vyměnili si několik mírně rozpačitých pohledů a Anah Kahlová se nejistě zahihňala – to byla ta buclatá, hezká dívka se zlatými lokny, která, jak si Morrigan živě vzpomínala, během Předváděcí zkoušky rozřízla své patronce břicho, vyoperovala jí slepé střevo a ránu zase zašila... to všechno se zavázanýma očima.

Jak se dalo očekávat, Hawthorne byl první, kdo promluvil.

„Pamatuješ, co jsi udělal při Předváděcí zkoušce?“ začal

a tázavě se podíval na Archana Tatea. „Jak jsi obcházel obecnostvo a každému jsi něco štípl, zatímco jsme všichni mysleli, že jen hraješ na housle?“

„Hm... ano?“ Archan byl sladkolící, málem až andělsky vypadající chlapec, jenž vyhlížel jako přílišné nevinátko, než aby to mohl být tak schopný zloděj. Nejistě se na Hawthorna podíval. „To mě mrzí. Ukradl jsem ti něco? A dostal jsi to pak zpátky? Dával jsem si záležet, abych všechno vrátil těm správným lidem. Totiž, můj patron myslel, že by to bylo –“

„Naprosto báječné,“ přerušil ho Hawthorne, s očima vyvalenýma úctou. „Bylo to *naprosto báječné*. Naprosto nás to ohromilo, vid', Morrigan?“

Morrigan se zazubila, jak se jí vybavilo Hawthornovo čiré potěšení při Předváděcí zkoušce, když si uvědomil, že mu Archan přímo z kapsy štípl jeho vlastní rukavice pro jízdu na dracích, aniž cokoliv postřehl. Archanův grif na ni udělal dojem, ale Hawthorna vysloveně uchvátil.

„Bylo to úžasné,“ souhlasila. „Jak ses to naučil?“

Archan zčervenál až po špičky uší. Nesměle se na Morrigan usmál. „Jé! Ano, děkuju. Řekl bych, že jsem to prostě... pochytil.“ Ostýchavě pokrčil rameny.

„Bylo to báječné,“ opakoval Hawthorne. „Možná bys mě mohl něco málo naučit. Ty se jmenuješ Archan, vid'?“

„Stačí Arch.“ Potřásl Hawthornovi nataženou rukou. „To jenom bábinka mi říká –“

V tu chvíli se dveře Hrdonožkova domu s hlasitým bouchnutím rozletěly, na mramorové schody se dramaticky vyřítíl Baz Charlton a kývl na svou kandidátku.

„Ty – jak se jmenuješ – Blinkwellová. Seber se. Jdeme pryč.“

Cadence Blackburnová se zatvářila poděšeně. „Co-cože? Proč?“

„Řekl jsem snad, že se můžeš vyptávat?“ odsekl jí svým pohrdlivým, drmolivým hlasem. „*Řekl jsem, že jdeme pryč.*“

Cadence se však nehnula z místa. Za Bazem z domu kvapně vyšli ostatní patronové, někteří s bázlivým, jiní naopak s rozlíceným výrazem, a všichni upřeně hleděli na Morrigan.

Cítila, jak se v ní šíří vlny strachu, jako kdyby její tělo bylo rybník, do kterého někdo právě hodil obrovský, velice těžký kámen. V tu chvíli s určitostí věděla, proč tam radní patrony zdrželi. S určitostí věděla, co – nebo spíš *koho* – probírali.

Hester, ta postarší žena, která předtím sykla na Nan, zamířila přímo k ní. V bledém obličejí měla ostříží, přísný výraz a šedivějící kaštanové vlasy měla těsně stažené k hlavě. Několik vteřin zírala na Morrigan a tvářila se rozzlobeně a zmateně.

„Jak jste se to dozvěděl?“ vyštěkla přes její rameno na Jupitera. „Kdo vám to řekl?“

„Nikdo.“ Jupiter, který se vyloudal z domu za nimi, se nenuceně opíral o sloup. Mávl na Morrigan. „Prostě to vidím. Je to nabíledni.“

„Jak to myslíte, že to vidíte? Já nic nevidím.“ Hester rázně popadla Morrigan za bradu, kroutila jí obličejem ze strany na stranu a hleděla jí přitom do očí.

Jupiterovo chování se rázem změnilo. Vyrázil dopředu a křikl: „Tak to ne!“ Morrigan však jeho zásah nepotřebovala; bez rozmýšlení pleskla ženu přes ruku a odstrčila ji. Hester zalapala po dechu a couvla zpátky, jako kdyby se popálila. Morrigan vrhla letmý pohled na Jupitera. Nebyla si jistá, jestli to nepřehnal, ten však se zasmušilým souhlasem přikývl.

Patronka Anah, mladá žena jménem Sumati Mišrová, ztěžka vzdychla. „Hester, přece víte, jaký má North grif. Je Svědek. Vidí všechno.“

„Ale může lhát,“ namítla Hester.

Jupitera samotného se to obvinění zřejmě nedotklo, Morrigan se však naježila místo něj.

Nan Dawsonová byla stejně pohoršená. „Nemluvte hlouposti, Hester,“ řekla. „Kapitán North není žádný lhář. Když říká, že Morrigan je Divomor –“

Jakmile Nan to slovo pronesla, jako kdyby někdo z okolního vzduchu vysál všechn kyslík. *Divomor*. To slovo se rozléhalo kolem, jako když někdo udeří do gongu, a ozvěnou se odráželo od domu z červených cihel.

„– pak je... Divomor,“ dokončila Nan.

Divomor. Divomor. Divomor.

Všichni patronové sebou naráz trhli. Ostatní děti se s vyvalenýma očima otočily k Morrigan, jako kdyby do nich uhodil blesk. Cadence přimhouřila oči, až z nich zůstaly jen škvíry. Morrigan měla povědomý, zoufalý pocit, že stojí na břehu a vidí, jak její nejbláhovější sny odplouvají na širé moře a ona je nemůže přitáhnout zpátky.

Tohle měli být její bratři a sestry. Nadosmrti věrní. Stačilo jediné slovo a hleděli na ni, jako kdyby byla jejich nepřítel.

„Já – já jsem...“ Morrigan se stáhlo hrdlo. Chtěla něco říct, přijít s nějakým vysvětlením nebo ujištěním, ale po pravdě... žádné neměla. Už kolik týdnů věděla, co je. Jediný další žijící Divomor, Ezra Squall, ten největší bídák, jaký kdy žil, jí tu pravdu hodil na hlavu jako bombu. A i když pak Jupiter dělal, co mohl, aby tu polízanici napravil a vysvětlil jí, co to znamená, Morrigan doposud neměla sebemenší představu, co znamená být Divomor, a to ji děsilo.

Jupiter jí zdůrazňoval, že „Divomor“ není strašné slovo. Že vždycky neznamenal něco zlého. Že Divomorové se v minulosti těšili všeobecnému uznání a úctě – že užívali svých záhadných sil k tomu, aby lidi ochraňovali, a dokonce jim plnili přání.

Morrigan však v Nikdyuši neznala nikoho, kdo by jeho názor sdílel. A poté, co se s úděsným Ezrou Squallem sama

setkala, jen těžko se jí věřilo, že by Divomorové *vůbec kdy* mohli být dobří.

Squall velel Honcům z kouře a stínů, své vlastní ďábelské armádě honců, koní a honicích psů, kterou nemilosrdně poštval na Morrigan v naději, že mu ji přivedou. Viděla, jak škubnutím zápěstí ohnul železo, zašeptáním roznítil oheň, lusknutím prstů zbořil dům její rodiny a vmžiku ho zase postavil. Dokázala prohlédnout jeho přívětivou, tuctovou fasádou až ke stínu jeho opravdové tváře – prázdným temným očím, zčernalým ústům a vyceněným ostrým zubům.

A co bylo ze všeho nejhorší: Ezra Squall, úhlavní nepřítel Nikdyuše, chtěl, aby k němu Morrigan šla do učení. Squall, jenž si vytvořil armádu nestvůr a pokusil se Nikdyuš dobýt. Zmasakroval statečné lidi, kteří se mu postavili na odpor, a od té doby byl ve vyhnanství a nesměl vkročit do Svobodného státu. Jupiterovo ujišťování nemohlo vyvrátit to, že Divomor spatřil v Morrigan něco ze sebe sama.

Co mohla říct, aby rozptýlila obavy své jednotky, když jen stěží přemáhala své vlastní?

Opět se jedine Hawthorne netvářil nijak znepokojeně. Její přítel už věděl, že je Morrigan Divomor. Když mu to prozradila, záleželo mu jen na tom, jestli to znamená, že ji vykážou ze Svobodného státu jako Ezru Squalla. Hawthorne nikdy ani na vteřinu nevěřil, že by jeho nejlepší přítelkyně byla nebezpečná. Morrigan si přála, aby měla aspoň

špetku jeho jistoty. Dokonce i v hloubkách úzkosti, která jí hryzala v útrokách, pocítila jistou úlevu – a ne poprvé –, že se ten svérázný chlapec, kterého nic nevyvedlo z míry, rozhodl s ní spřátelit.

„A když Jupiter říká, že není nebezpečná, tak není nebezpečná,“ přerušila tíživé ticho Nan a povzbudivě se na Morrigan usmála. Morrigan se hned cítila maličko srdnatější, i když nebyla s to jí ten úsměv oplatit.

Teď se z Hrdonožkova domu vynořila i radní Quinnová, radní Wong a Saga šli vedle ní a všichni tři se s tichou odevzaností dívali, co se děje.

Za Máhirem Ibrahimem stála velice mladá patronka se silnými brýlemi a s modrými mašlemi ve vlasech. Položila mu své roztřesené ruce na ramena a přitáhla si ho k sobě – i když se nezdála obzvlášť schopná ochránit svého svěřence, nebo vůbec někoho – a odkašlala si: „Promiňte, radní Quinnová, ale jak to děvče může být Divomor? Žádní Divomorové už přece nejsou. Nebo je nanejvýš jen jeden – vyhnaný Ezra Squall. To ví každý.“

„Musím vás opravit, slečno Mulryanová,“ řekla radní Quinnová. „Dřív býval jenom jeden. Teď jsou zřejmě dva.“

„Copak ale nikomu nevadí, co by to mohlo znamenat?“ naléhala Hester. „Northi, vždyť víme, čeho jsou Divomorové schopní. Ezra Squall nám to ukázal.“

Jupiter stiskl rty a zmáčkl si kořen nosu. Morrigan vědě-

la, že si vyhradil chvilku, aby se obrnil trpělivostí. „Squall to všechno nespáchal proto, že byl Divomor, Hester. Shodou okolností byl Divomor *a k tomu* psychopat. Nešťastné spojení, ale... stalo se to.“

„A jak na to přišel, co?“ nadhodil Baz Charlton; obracel se přitom na radní. „Všichni víme, co Divomorové dovedou: ovládají divinu. Podívejte se na tu malou černoookou zmiji – každý vidí, že v ní není za chlup dobrého. Co jí zabrání použít divinu k tomu, aby ovládla nás?“ Podíval se na Morrigan s neskrývanou nenávistí. Morrigan zatnula zuby; onen pocit byl naprosto vzájemný.

„Nebo co hůř,“ dodala Hester, „aby nás zničila?“

„Pro boha živého,“ Jupiter si rozhořčeně prohrábl mohutnou zrzavou hřívu. „Vždyť je to jenom dítě!“

Hester se ušklíbla. „Zatím.“

„Ale proč musí být ve Společnosti?“ zeptala se slečna Mulryanová bojácným, třaslavým hlasem. Obličej teď měla o hodně bělejší než mléko a zarývala své malé, hubené prsty Máhirovi do ramenou, jako by se bála, že by jí Morrigan mohla jejího kandidáta nějakým zákeřným, divomorským způsobem odvléct. Máhir sám měl kamennou tvář a mračil se tak zarputile, až se mu obočí spojila dohromady. Byl skoro stejně vysoký jako jeho patronka a společně Morrigan připadali jako myš, která se snaží chránit vlka. „Proč riskovat t-tím, že ji zařadíte... mezi jiné děti?“

Morrigan polilo horko. Mluvili o ní, jako kdyby byla nějaká nemoc.

Všechno jí to začínalo připadat až příliš povědomé.

Celých prvních jedenáct let svého života věřila, že je prokletá. Že všechno špatné, co se kdy stalo – u nich doma, v celém městě, téměř v celé Zimořské republice, kde vyrůstala –, se stalo její vinou. Na konci posledního roku zjistila, že to vůbec není pravda. Dokázala si však velmi dobře vybavit ten pocit, že je prokletá, a vůbec to netoužila znovu zažívat. Náhle měla chuť seběhnout po té dlouhé příjezdové cestě a květinami pokrytou branou rovnou ven, v tu chvíli však ucítila na rameni Jupiterovu teplou, uklidňující ruku.

„Tak vy byste raději, aby byla někde tam venku?“ zeptal se radní Saga jízlivě a zadupal paznehty. „Na vlastní pěst? A vyváděla bůhví co?“

„Ano,“ stála si na svém Hester. „A jsem si jistá, že všichni ostatní patronové a kandidáti taky.“

„V tom případě mohou odejít,“ řekla radní Quinnová chladným, odměřeným hlasem. Hester a ostatní patronové se zatvářili zmateně. Radní Quinnová sklonila hlavu. „Pokud si to přejí. Koneckonců, tohle nejsou běžné okolnosti. Chápu, jak je ta věc vážná, a chápu vaše obavy. Nicméně moji kolegové radní a já jsme to obsáhle rozebírali a slečnu Crowovou z Jednotky 919 nevyřadíme. To je naše konečné slovo.“